

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

1986

SATĒRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESĒ

© LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

24

DADZIS

SATĒRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

C LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

24

— Vai tik tas ir labi, biedri? No mums taču tagad prasa atklātību.

K. VINDERS

CIEN. «DADZĪT»!

LABDIEN, «DADZĪT»!

Dzivoju Rīgā, Ernestīnes ielā 14. Pirms četriem gadiem ielas segumu pie mūsu mājas uzlauza, bruģakmeņus aizveda, izraka tranšeju un pēc tam aizbera ar smiltīm. Smiltis nosēdas, izveidojās bedres, kuras nu jau ceturto rudenī sētnieki piepilda ar kritušām lapām.

Lietainās dienas iela izskatās pēc dubļu upes. Iebraukt un izbraukt no mūsu sētas nav iespējams, jagriež uz trotuāra.

«Dadzīt», droši vien Tev jau apnīcis lasīt par neaizbertām bedrēm. Ļoti var būt. Un tomēr Tu esi laimīgāks par mums, jo Tev pa mūsu ielu nav jāiet vai jābrauc.

P. LAIZĀNS,
Rīga

«DADZĪT»!

Laikraksta «Rīgas Balss» 14. oktobra numurā izlasīju informāciju: «Kultūras namā «Draudzība» 1986. gada 22. oktobrī notiks ansambļa «Inversija» koncerts. Solisti Viktors Lapčenko un Uģis Roze.» Kopā ar paziņām, kas dzīvo Imantā, iegādājāmies biļetes un devāmies uz koncertu. Bet tur, ak vai, koncerta atīšai bija pievienots uzraksts: «Koncerts atlikts uz 1986. gada 12. novembri.» Ja, žēl gan, bet neko darīt. Sarūgtināti devāmies mājās un gaidījām 1986. gada 12. novembri. Šajā dienā atkal devāmies uz kultūras namu «Draudzība». Bet šoreiz mūs gaidīja jauns trieciens — kultūras nama darbiniece paziņoja: «Šovakar koncerts nenotiks!» «Kāpēc?» mēs jautājām. Un tādu kā mēs bija daudz. «Koncerts jau izskanēja 1986. gada 10. novembrī.» Vaicāju darbiniecei, kāpēc par šīm izmaiņām nebija ziņots laikrakstā «Rīgas Balss». «Vajadzēja klausīties radio. Tur par koncertu tika paziņots!» viņa strupi atbildēja.

Ko te vēl piebilst? Es un mani paziņas esam ļoti sarūgtināti.

I. BRŪVERIS,
Rīgā

M. ČEBOTARS,
«Dadža» lasītājs no Moldāvijas

Dzivoju mājās, esmu invalīds. Vēl pavasarī aprīļa vējš izlauza ārdurvis. Augusta piezvanīju Dzīvokļu saimniecības pārvaldes priekšniekam un lūdzu, lai durvis salabo. Viņš atbildēja, ka līdz rudenim durvis būšot kārtībā. Septembri zvanīju vēl divas reizes. Oktobrī — trīs reizes. Skanēja tā pati atbilde. Zvanīju arī mājās vecākajai un pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājam. Bet viss palika pa vecam.

Pienāca novembris, bet durvis mūsu mājā joprojām nebija ieliktas, kaut arī jau kļuva auksts. Dzivoju pirmajā stāvā, tāpēc arī visvairāk to jūtu.

Cien. «Dadžīt», vai Tu nevarētu panākt, lai vismaz uz Jaungadu durvis tiktu salabotas?

E. GRANTS,
LTK otrās grupas invalīds,
Limbažos

Rīgā, Bērzpils ielā, uzcelts pieminēklis vannai. Satiksme ar 3. vai 6. tramvaju līdz 45. vidusskolai.

Pieminēkli fotografējis ROBERTS TUTIŅŠ.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«PIEKRĀSĒŠANA» —

tāds bija pakalpojumu veids, par kuru brīnījās «Dadžis» šā gada 16. numurā. Tagad saņemta Latvijas PSR sadzīves pakalpojumu ministra pirmā vietnieka J. Bočarova atbilde:

«Žurnālā «Dadžis» 1986. gada 16. numurā publicētais raksts «Piekrāšošana» apspriests ražošanas apvienības «Vilnis» kopsapulcē un kritika atzīta par pareizu. Sakarā ar divu uzņēmumu — «Vilnis» un «Zvaigzne» — apvienošanu izmainīta štatu struktūra, vienlaicīgi paaugstināta darbinieku kvalifikācija un atbildība. Izstrādāts jauns nolikums par pasūtītāja pretenziju izskatīšanas kārtību. Tiek uzlabots aizkaru tīrīšanas tehnoloģiskais process. Pasūtījums Nr. 16265 tagad izpildīts kvalitatīvi un pasūtītājam pretenziju nav. Ministrijas sadzīves pakalpojumu organizēšanas pārvalde pārbaudīja aizkaru tīrīšanas kvalitāti un konstatēja, ka minētie trūkumi nav pilnīgi novērsti. Ražošanas apvienībā «Vilnis» 1986. gada 3. oktobrī izdota pavēle Nr. 386, kurā noteikta pastiprināta kontrole pār 16. pieņemšanas punkta un aizkaru tīrīšanas iecirkņa darbu un vainīgie par nolaidīgu attieksmi pret iedzīvotāju apkalpošanu stingri sodīti.»

«ĻOTI VAI SEVIŠKI» —

ar šādu virsrakstu «Dadžis» 16. numurā publicēja feļetonu par zaļā sierīņa iegādes problēmām.

Republikas Valsts agrorūpniecības komitejas piena produktu ražošanas nodaļas priekšnieks A. Jākobsons norāda, ka 1976. gadā zaļā sierīņa ražošana pārtraukta sakarā ar nelielo pieprasījumu. Taču ir pircēji, kam zaļais sierīņš garšo, tāpēc LPSR Valsts agrorūpniecības komiteja lūgs PSRS Valsts agrorūpniecības komiteju apmainīt kārtībā iedalīt 1987. gadam nepieciešamo zaļā sierīņa daudzumu.

«PĀRMIJNIEKS NAV VAINĪGS»

pat tad, ja pārmijas izmētātas pa dzelzceļmalas krūmiem. «Dadžis» to rakstos un attēlos pierādīja 18. numurā.

NO «DADŽA» ALBUMA

Kā ziņo Baltijas dzelzceļa Rīgas nodaļas priekšnieks A. Berezins, visiem distances ceļu priekšniekiem dots rīkojums ieviest kārtību nomontēto pārmiju uzglabāšanā jau vistuvākajā laikā. Bet Rīgas distances ceļu priekšniekam S. Kudrjavcevam — gādāt, lai aprūsējušās tērauda caurules, kas izgāztas Oškalnu stacijas teritorijā, tiktu novāktas no sliežu ceļiem un nogādātas piemērotā uzglabāšanas vietā.

«NO «DADŽA» ALBUMA»

žurnāla 19. numurā bija ievietota fotogrāfija, kurā redzama Rīgas juvelierizstrādājumu rūpnīcas noliktavas ar «juvelierisku smalkumu» izkoptā apkārtnē.

Kā teikts atbildes vēstulē, ko parakstījuši rūpnīcas direktors V. Čelubejevs un partijas biroja sekretārs L. Vagonovs, šis «smalkums» ir pienācīgi novērtēts: noliktavas pārzinis atbrīvots no ieņemamā amata un rūpnīcas direktora vietniekam, kas atbild par noliktavas saimniecību, ar partijas biroja lēmumu izteikts rājiens. Diemžēl arī V. Čelubejeva un L. Vagonova parakstītajā atbildē jūtams juvelieru smalkums — vainīgo vārdi nav minēti.

Tagad noliktavas teritorija ir kārtībā. 1987. gada pirmajā pusē paredzēts teritorijai apkārt uzcelt dzelzsbetona konstrukciju sētu, brīvajā teritorijas daļā līdz rūpnīcas jaunā korpusa celtniecības sākumam tikšot ierīkoti sporta laukumi.

«LEDUS IR SAKUSTĒJIES» —

šo patīkamo faktu «Dadžis» konstatēja pagājušā gada 19. numurā rakstā par mūsu apavu rūpniecības problēmām.

Vieglās rūpniecības ministra vietnieks A. Elluskis atsūtījis plašu atbildi. Tajā viņš starp citu norāda, ka Rīgas modeļu nams izstrādājis rūpnieciski ražoto apavu kolekcijas optimālu struktūru. Lai novērstu paradoksālo stāvokli, ka mūsu republikas iedzīvotāji bieži sūdzas par nepiemērotām apavu liestēm, ministrija kopā ar Lomonosova Maskavas Valsts universitātes zinātniski pētniecisko antropoloģijas institūtu izdaris republikas iedzīvotāju pēdu uzmērījumus. To rezultātus nēms vērā, izstrādājot jaunas liestes.

— KĀ JUMS VEICAS AR PAĀTRINĀJUMU!
— ATNĀCIET MĒNEŠA PĒDĒJĀS DIENĀS, TAD BŪS KO REDZĒT!

E. O S S

GADU MIJAS ŠARĀDES

Ar V visu gadu mēs nācām ik dienu,
Ar S esam tie, kuri cilvēkus vleno,
Ar R reizēm Vecgadā bijām mēs arī,
Ar P — gaidīs Jaungada eglītes zari.

Ar pieciem burtiem — labiem darbiem tieku,
Bez otrā — lopkopības produkts sīks,
Un tagad, iesākumā G man liekot,
Es arī pirtī nepalikšu dīks.
Ar B es būšu tāds, kas sfings vai smaidīs,
Ar Z — pie svētku egles mēdzu būt,
Bez Z — ik pavasārī zeme gaidīs
Šo vārdiņu, lai var par māti kļūt.

Ar J es katram Jaunam gadam pūrā,
Ar B es tā, no kuras šķirties žēl,
Ar R — no upes reizēm tieku jūrā,
Ar N — ko sliekiem gadu mijā vēl.

Ar četriem burtiem uzrakstīts,
Es biju īss un būšu strups.
Ja pirmais R, tad sagaidīts,
Ja B — tad visa dzīve drups.
Ja burtu V man pirmo liec,
Ar trešo T tu tiec pār tālēm.
Ja pirmais M — mēs dosim Tālam,
Ja pirmais P, tad — neaizmiedz!

Ar G es gadu mijas eglei dota,
Ar S — ik labam dzīvoklim kā rota,
Ar P es tikšu tiem, kas ātri skrien,
Kas visam pāri skrien arvien, arvien...

JUKUMS SMĪNS

Atminējumi žurnāla 13. lpp.

— ZINĀMS TAČU, KA ZOOTEHNIĶIM UN VETERINĀRAM KATRAM SAVA GALVA!

E. OZOLIŅŠ

— VAI JUMS NEBŪTU KAUT VIENA ŽIGUĻU RIEPIŅĀ!

U. MEZAVILKS

Kopš tā brīža, kad rīdniekus ielās sāka vadāt jauna tipa — platāki un stiklotāki — trolejbusu vagoni, Pusemuciniš kļuva stipri domīgs. Un ar laiku viņa sejā parādījās tāda divaina, mazliet viltīga izteiksme, kuru varētu tulkot apmēram tā: es zinu, bet jums neteikšu... Bez tam Pusemuciniš kļuva arī stipri bezrūpīgs — gandrīz pameta novārtā visus rudens darbus ģimenes dārziņā. Pie zemes un uz zemes viņš atgriezās tikai tad, kad Lonija noskaitīja veselu virkni pasākumu, kurus viņš dabūs izbaudīt, ja nesakops ogulājus.

— Staigā kā pa mākoniem! It kā nākamgad šis zapti negribēs! — Lonija precizēja.

— Sieviņ, nākamgad es jau būšu tik slavens, ka zapti dabūšu cik uziet un kādu tik vien iekārošu, — Pusemuciniš atbildēja ar smaidu.

— Tu jau gan būsi! — sievas nekad nav novērtējušas viņu talantus. — Skapim durvis krīt ārā jau trešo gadu. Varbūt ar to tu gribi iegūt slavu?

— Esmu uz pēdām vienreizējam atklājumam, — kā visi, kuri jūtas iesvaidīti ģēniju kārtā, Pusemuciniš bija augstirdīgs un nesāka strīdēties par sīkumiem. — Drīz publicēšu zinātnisku darbu, kurš pierādīs, ka apmēram pēc pāris gadiem visiem Rīgas iedzīvotājiem pagarināsies labā roka. Jā, kreiliem tas notiks ar kreiso. Viena roka garāka kļūs arī tiem, kuri regulāri apciemo mūsu galvaspilsētu. Bet pēc gadiem divdesmit rīdnieki šo vienu ekstremitāti būs attīstījuši tādā mērā, ka svilpodami spēs bez kādas piepūles vākt čiekurus no egļu galotnēm.

— Vecais, es jau tā domāju, ka tu sen neesi bijis pie daktera, — Lonija iekunkstējās. — Te viens

kaimiņmājā arī visu laiku kaut ko atklāja un izgudroja, līdz viņu aizrāva ar sarkano krustu...

— Mana lieta ir tīra, — Pusemuciniš turpināja smaidīt. — Un viss ļoti vienkārši. Cilvēks pie mums ir mācīts kāpt satiksmes līdzeklī pa aizmugures durvīm. Jaunā tipa platajos trolejbusa vagonos tās ir ļoti ērtas. Iekšā tīcis, viņš skatās pēc tā agregāta, kurš kompostrē braukšanas taloniņu. Bet tikai retā platajā vagonā šis krāms atrodas salona beigās. Toties visur piestiprināts labajā pusē virs divrindu sēdekļa. Tā kā vagoni ir plats, līdz kompostierim var pasniegties vienīgi pilsoņi ar ļoti garām rokām. Pārējiem tas izdodas pēc lielas snaikstīšanās. Bet, ja pāris reizes katru dienu tā pamatīgi stiepjamies, tad viena roka ar laiku padosies garumā. Lūk, tā! Vai nav ģeniāls atklājums? Un viss — uz loģisku secinājumu pamata.

— Nevis atklājums, bet mulķības! — Lonija atvēsināja laulātā drauga jūsmu. — Man ir citi secinājumi. Pirmais — tā kā trolejbusu pārvaldes darbinieki paši braukā ar brīvbiļetēm, viņiem nav zināmas pasažieru grūtības, ko sagādā pašreizējais kompostieru izvietojums jaunajos trolejbusos. Otrs — es gribētu atrast to ģēniju, kurš iedomājies plato vagonu noformēt pēc tevis izklāstītās sistēmas, jo es gribu viņam...

Sajā vietā Pusemuciniš kļuva skumjš — Lonija tam cilvēkam grāstījās izdarīt akurāt to pašu, ko bija apsolījusi mīļajam vīriņam, ja viņš nesakops komposta kaudzi. Tas nu ir fakts — sievietes arī mūsdienu attīstītajā laikmetā nav spējīgas izprast atklājumu, ja tā nozīme pārsniedz viņu domāšanas spējas.

M. MUŠA

LAIMONIS VÄCZEMNIEKS

MEZGLINIEKAM

**Mezglu pie mezgla mest
labi mēs protam;
kas mezglā iesiets,
tam jāpaliek
mezglā iemezglotam.**

**Un nevar no mezglota mezgla
mezglu vairs dabūt laukā,
lai to par eksperimentu
vai dvēseles mezglu saukā.
Šaubos, vai dziedamu dziesmu
ar mezgliem vien samezglosim,
ja skaņas un atskaņas vietā
mezglus vien dosim.**

**Ja netiec vairs laukā no mezgla,
ja nevari atnest to niķi,
tad nemeklē mezglam dziesmu,
bet meklē striki! ...**

E. RUSMANIS

I. MELGAILIS

L. DANILANS

G. GRASMANIS

— TĀDI DARBINIEKI MAN PA PRĀTAM!

U. MEZAVILKS

VECGADISMI

Ja jaunais gads klauvē pie durvīm, bet vecais neiet prom — tas nozīmē, ka gads noslēgts tikai uz papīra.

Kad dāvanu maisam gals vajā — ir pamats aizdomām, ka labākais jau pakampts.

Pasaki man, ko tu gaidi no jaunā gada, un es pateikšu, ko tas prasīs no tevis.

Ja jaunais gads jau atnācis, bet vecais vēl nav aizgājis — tas nozīmē, ka pārkārtošanās notiek nepiedodami gausi.

A. LEJIŅŠ

GALANTĒRIJA

— KUR IZRĀVI!
— TUR!

I. MELGAILIS

JĀMEKLĒ ŠERLOKS HOLMSS

Pilsonis K., rīdzinieks, šķiras no sievas — pilsones K. Tā gadās. Rīgas pilsētas Kirova rajona Tautas tiesa tam piekrita un 1984. gada 23. martā nosprieda:

«Laulību šķirt. Sadalīt bijušo laulāto mantu, atstājot pilsoni K. īpašumā automašīnu VAZ 2101 ar valsts braukšanas zīmi LAČ 33—75.»

Bet, kad spriedums bija jāizpilda, noskaidrojās, ka tas nav iespējams. Pilsonē K. vēl pirms tiesas sedes bija pārzāģējusi garāžas durvju enges, iesedusies automašīna VAZ 2101 ar braukšanas zīmi LAČ 33—75 un aizbraukusi nezināmā virzienā. Par spīti likumam. Un zāģējot bijušajam laulātajam draugam. Lai nu viņš paskraida kajinām...

Bez šaubām, iepriekš minētā rīcība ir pret-runā ar likumu. Tāpēc šādos gadījumos tiesa izsniedz izpildrakstu, un tiesas spriedumā paredzēto izpilda tiesu izpildītājs.

Bija 1984. gads. Izpildrakstu saņēma Proletāriešu rajona Tautas tiesa un tiesu izpildītājs izpildrakstā atzīmēja: «Ar VAI rakstu 19/1 — 275 automašīnai LAČ 33—75 uzlikts arests 1984. gada 25. oktobrī.»

Varētu domāt, ka līdz ar to lieta tika nokārtota un pilsonis K. varēja aiz prieka lekt gaisā un jozt uz veikalu pēc benzīna taloniem. Bet nekā nebija! Pilsonis K. turpināja braukt ar arestēto mašīnu, pilsonis K. turpināja staigāt kājam, bet Rīgas pilsētas Proletāriešu rajona Tautas tiesas tiesu izpildītāja Bērziņa 1984. gada 28. decembrī uzrakstīja šādu mantas aprakstes aktu:

«Ierodoties uz vietas, konstatēju, ka automašīna LAČ 33—75 pie mājas Bērziņa ielā neatrodas.»

Un izpildrakstu sakarā ar izpildes neiespējamību nosūtīja pilsonim K.

Tautas tiesas un tās sprieduma prestižs, atklāti sakot, sāka nedaudz šķobīties. Jo automašīna nav adata siena kaudzē. Auto ir manta ar motoru, šasijas un valsts numuru. Turklāt mašīna atrodas uzskaitē, tai ik gadu jāiziet tehniskā apskate, īpašnieku var izsaukt uz autoinspekciju un populāri izskaidrot, kādas sekas var būt tiesas sprieduma ignorēšanai. Taču nekas tāds nenotika.

Pilsonis K. 1985. gada maijā vēlreiz nosūtīja izpildrakstu Proletāriešu rajona Tautas tiesai. Tiesu izpildītāja vēlreiz nosūtīja lugu par aresta uzlikšanu mašīnai uz republikas Valsts autoinspekcijas reģistrācijas un eksaminācijas nodaļu. Reģistrācijas nodaļa vēlreiz paziņoja, ka arests mašīnai uzlikts. Un... pilsonē K. turpināja braukt ar arestēto mašīnu, bet pilsonis K. turpināja staigāt kājam.

Patiesības jabad jāpiebilst, ka staigādams pilsonis K. laiku pa laikam iegriežas Proletāriešu rajona Tautas tiesā uzzināt, kas jauns viņa lietā. Un tiesu izpildītāji ikreiz apvaicājas: «Vai jūs zināt, kur mašīna atrodas? Nē? Uzziniet un paziņojiet mums! Tad mēs...»

Ta pagāja 1985. gads. Pagāja 1986. gada pirmais pusgads. Pilsonē K. brauca ar mašīnu Pilsonis K. turpināja staigāt kājam. Tiesu izpildītāji regulāri ieteica:

«Meklējiet, meklējiet!»

Pienākums izpildīt spriedumu nezin kapēc un ar kādām tiesībām tika novelts no tiesu izpildītāja pleciem un uzvelts prasītājam.

— Bet vai jūs zināt, kā noslogoti mūsu tiesu izpildītāji? — Proletāriešu rajona Tautas tiesas priekšsēdētāja b. O. Butāne teica. — Katram piecsimt lietas! Ja cilvēkam vajag, lai meklē! Kad atradis, lai atnāk un pasaka. Galu galā, arests taču ir uzlikts. Luk, arī atbilde no VAI reģistrācijas un eksaminācijas nodaļas.

Reģistrācijas un eksaminācijas nodaļas darbinieki noplātīja rokas:

Mēs darām, ko varam. Arests automašīnai LAČ 33—75 ir uzlikts. Tiesa, nevis pašai mašīnai. Tagad to nav iespējams ne pārdot, ne dāvināt. Ja automašīnu nepieciešams atdot pēc piederības prasītājam, ar to nodarbojas Valsts autoinspekcija kā tada.

Valsts autoinspekcijas vadība savukārt paskaidroja:

Tiesu izpildītāju pienākums bija sazināties ar attiecīgo rajona autoinspekciju, un inspekcija vienmēr nāk talkā izpildīt spriedumu. Jebkura gadījumā mašīnu var atdot pēc piederības kartējās automašīnu tehniskās apskates laikā.

Visam punktu pielika Rīgas pilsētas Proletāriešu rajona Valsts autoinspekcijas darbinieki:

— Automašīna LAČ 33—75 pedējo reizi tehniskajā apskatē bija 1986. gada 14. maijā. Nekādu Tautas tiesas dokumentu par to, ka mašīna jāatdod tās istajam īpašniekam, mums nav. Ja šāds pieprasījums būtu, pilsonis K. jau maijā brauktu ar savu žiguliti. Nav pirmā reize...

Nudien, gandrīz jāmeklē rokā Šerloks Holms...

A. BRĀLĪTIS

JAUNGADA GAIDĪŠANA

ĀRZEMJU STILĀ

Jaungadu visi nolema gaidīt ārzemju stilā.

— Ko tas nozīmē — «ārzemju stilā»? — Ausainis jautāja.

— Pavisam citu, nekā tu domā, — Burbulītis atbildēja. — Padomāsim, kā mēs gaidām Jaungadu. Sākumā visi skatās televizoru un ēd, ēd, ēd, pēc tam ēd un skatās, skatās, skatās televizoru...

Ausainis dzirdēto pārdomāja un teica, ka Jaungadu patiešām vajadzētu gaidīt citādi.

Pēc isām debatēm visi nolēma Jaungadu gaidīt tā, kā to gaida itālieši. Tas bija pamatots lēmums, jo Ausainim pieliekamajā atradās trīs pakas ar makaroniem un skapī Adriano Čelentano iedziedāta plate. Taisnība gan, Itālijā neviens no viesiem nebija bijis, bet Burbulītis ļoti daudz zināja par itāliešu paradumiem un maģiju. Tieši pusnaktī viņš atvēra logu un pakāra krēslu.

— Ko tu gribi darīt? — Ausainis, drusku izbījies, apvaicājās.

— Tieši pusnaktī pa logu jāizmet visas vecās grabažas! — Burbulītis atbildēja, un krēsls aizlidoja tumsā.

Ausainis ļoti uztraucās.

— Dullais, tā bija dārga retro mēbele!

— Tātad vega, bet visas vecās grabažas, kā jau teicu, jāmet pa logu laukā!

Jaungada gaidīšana itāliešu stilā viesiem ļoti patika, un tūlīt pa logu izlidoja trīs ķebliši. Pēc tam visi ķērās pie ēšanas un skatījās, skatījās, skatījās televizoru... Televizora ekrānā Tuto Kutunjo dziedāja par nelaimīgu un skaistu mīlestību. Viņš droši vien dziedāja itāļiski, jo tas bija ļoti skaisti.

Viesi devās mājās tā uz rīta pusi. Atvadoties visi bučoja Ausaini un teica: «Aufrividerči!» Tas nozīmējot: «Pēc mēneša mēs ieradīsimies gaidīt Jaungadu hotentotu stilā.»

Starp citu, hotentoti Jaungadā metot laukā pa logu nevis vecas mēbeles, bet namatēvu.

LEONS OZOLS

VAI DZEJNIEKI NAV VAJADZĪGI?

Ienācis rūpnīcas «Spararats» kadru nodaļā, jaunais cilvēks noņēma modīgi ielauzīto platmalīti un pieklājīgi apjautājās:

— Vai dzejnieki nav vajadzīgi?

— Kā jūs sauc?

— Drosmis Zaķītis.

— Hm, neatceros. Neesmu lasījis.

— Protams, neesmu Rasuls Hamzatovs un pat ne Uldis Bērziņš, taču četri mani dzejoļi ir bijuši nodrukāti republikāniskajos preses izdevumos. Un tas liecina...

— Nevajag mums dzejnieku. Statu sarakstos nav paredzēti.

— Bet vai futbolisti un estrādes ansambļi štatos paredzēti? — Jaunā mūzas kalpa jautājums bija vairāk nekā loģisks.

— Nu, tas ir cits jautājums. Viņi aizstāv uzņēmuma godu, reprezentē, tā sakot. Bet priekš kāda velna mums dzejnieki?

— Kā, priekš kāda velna? Sie-

nas avīzes varu kuplināt ar poētiskām vārmām, priekšniekus un darba veteranus sveikt, tāpat kāzās un, lai cik tas būtu bēdīgi, arī bērēs bez dzejas neiztikt, — Drosmis centās priekšnieku pārliecināt. Tiesa, viņam šī mūsdienai Pietuka Krustiņa loma nebija īsti pa prātam, taču no kaut kā dzīvot vajadzēja.

— Mjā. Bet kā lai to noformē?

— Sauciet, kā gribat, — par ekonomistu vai urbēju, man vienalga. Bet mazāk par diviem simtiem gan negribētos. Man ir vega māte, un, saprotiet, tāda garīgā atdeve prasa...

— Mjā. Vai apsveikuma adreses arī varat zīmēt un runas svētku gadījumiem sacerēt? — kadru audzinātājs jau itin lietišķi apvaicājās.

— Varu, varu! — Drosmis Zaķītis dedzīgi apliecināja.

— Mjā. Vai zināt... — priekšnieks pakasija gludi skūto zodu un sāka domāt.

KURMJA RAKUMI

Labāk smaidīt caur asarām nekā raudāt caur smiekliem.

Griezēji mēdz būt turīgāki nekā mērītāji.

Ar nevarēšanu pasauli nepārsteigsi.

F. USĀNS

Nopirka čiku. Bet — par viltotu naudu.

Tas, cik kurš pelnījis, noskaidrojas ne tikai pie kases, bet arī tiesā.

Kāda vērtība reizēm ir vārdam, ja to nepasaka!

ANDRIS BRIEDIS

KRĒSLAINAIS FUTBOLS

— Labdien, cienījamie sporta draugi! Sākam televīzijas pārraidi no «Daugavas» centrālā stadiona Rīgā. Sodien valsts futbola čempionāta pirmās līgas turnīra kārtējā spēlē atkal tiekamies ar mūsu «Daugavas» meistarvienību! Drēgnajā rudenī krēslainajā pēcpusdienā tūkstoši skatītāju ērti iekārtojušies mājās pie televizoru ekrāniem, lai sekotu futbola maratona notikumiem.

Spēle rit tālāk. «Daugavas» vārti pa labi, viesu — pa kreisi. Mūsu puiši braši metas uz priekšu. Miļevskis piespēlē Drupasam, Drupass — Starkovam, komandas kapteinis atbrīvojas no sedzēja un centrē... Nekā, šoreiz nekā! Mūsējie zaudē bumbu, un tagad ar to ir viesu komandas spēlētājs. Viņš dodas soda laukuma virzienā, bet pēkšņi iegūžas peļķē...

«Daugava» sāk no centra. Starkovs atkal iet uz priekšu, viņu atbalsta, jā, grūti pateikt, kas viņu atbalsta, numurus grūti saskaitīt... Ai, ai, ail Noteikumu pārkāpums! Soda sitiens!

Spēle rit tālāk. Centības trūkumu rīdziniekiem, es domāju, tie ir viņi, nevar pārnest. Sitiens! Garām. Tā kā tie bija viesu vārti, tad sitējs bija mūsu uzbrucējs. Bet varbūt tā bija piespēle savam vārtsargam? Krēslā kaut ko saskatīt nav nemaz tik vienkārši. Ko lai dara. Vecās apgaismes iekārtas nav nomainītas jau gadsimta ceturksnī!

Starp citu, jauna tablo un apgaismes iekārtu uzstādīšana ir visai dārgs prieks, turklāt mūsu republikā nav institūta, kas to varētu projektēt. Tiesa, «Daugavas» stadiona vadība tomēr sola, par spīti visam, modernu tablo nākamās sezonas sākumā un jaunas apgaismes iekārtas — sezonas beigās.

Pa to laiku ir atskanējis spēles beigu signāls. Kas ir vinnējuši, kas ir zaudējuši, to izlasīsim nākamās dienas avīzēs. Līdz ar to pārraidi no «Daugavas» stadiona beidzam, paldies par uzmanību un uz redzēšanos, cienījamie sporta draugi!

Skaidrības labad piebildīsim, ka šāda reportāža nav notikusi. Un arī nevarēja notikt! Tāpat kā pārraides par «Daugavas» spēlēm ar Ļvovas ASK «Karpati», Stavropoles «Dinamo», ACSK komandām. Trūcīgā apgaismojuma dēļ organizēt televīzijas pārraides nebija iespējams.

M. KLIJĀNS

— ATVAINOJOS, VAI JŪS NEPAKATĪTOS, CIK PULKSTENIS!

E. OZOLIŅŠ

U. MEZAVILKS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Nogrēkojies šoferis maksā autoinspektoram soda naudu. Aplūkojis saņemto kvīti, viņš jautā:

— Ko man ar to darīt!

— Noglabājiēt to! — Inspektors sausi atbild. — Kad jums tādu būs saņēmis desmit, varēsiet automobili pārdot.

Supermodernas amerikāņu meiteņu koledžas direktore dalās pārdomās ar savu audzēkņu vecākiem:

— Daudzās citās skolās tiek izaudzinātas nevarīgas meitenes, kas viegli krīt par upuri nežēlīgajai pasaulei. Mēs savas meitenes audzinām tā, lai par upuri viņām kristu nevarīgā pasaule.

— Hallo, mūsu mājai tek jumts, bet jūs nenākat to labot. Vai ilgi man vēl telpās būs jācieš šie plūdi!

— Piezvaniet pa telefonu divi septiņi viens viens pieci, ser.

— Tas ir jūsu priekšnieks!

— Nē, meteoroloģiskais birojs.

Divi amerikāņu tūristi ierodas nelielā Itālijas pilsētiņā. Viens saka:

— Džon, paskaties, kur mēs atrodamies!

Džons pašķirista ceļvedi pa Itāliju un atbild:

— Esam simt deviņdesmit pirmajā lappusē...

— Lieliski, — pirmals nopriecājas. — Tagad tikai braucam tālāk! Šovakar mums jāttek līdz divi simti desmitajai lappusei.

No nieka pīlādžu ogas var izspiest daudz. Teiksim — sulu. Bet ne tikai, kā drīz vien redzēsim! Taču vispirms pateiksim, ka starpsaimniecību uzņēmums «Arona» savā laikā taistīja arī vīniņus. Šeit ābolu sula labi derēja kopā ar pīlādžu sulu. Un radās doma — šīs mantas vajadzēs vairāk.

— Naudas toreiz bija vai cik, — viens no bijušajiem uzņēmuma vadītājiem atcerējās laikus, kad plūda vīniņa sraume.

Bet, ja naudas vai cik, tad jau tikai tērēšanas vaina. Vai, teiksim smalkāk, — radās iespēja rīkoties ar līdzekļiem samērā brīvi, nerūpējoties par galarezultātu.

Nesteigsimies toreizējo «Arona» vadītāju ieceri nolīdzināt tā, ka no tās akmens uz akmens nepaliek. Pamēģināsim apskatīties, kas no tās iznācis.

Lūk, kas notika!

Būdami pārliecināti, ka pīlādžu sula derēs ne tikai vīniņiem, bet pie gadījuma arī citiem nolūkiem, aronieši sāka rīkoties ar vērienu. Uzņēmums noslēdza līgumu ar Kalsnavas mežu pētišanas staciju uz ilgiem gadiem — «par pīlādžu sugu selekcionētā stādāmā materiāla izaudzēšanu pārtikas rūpniecības vajadzībām».

— Lūk, jums arī ir tiešie sakari starp uzņēmumiem, kā to iesaka praktizēt mūsu dienās, — teica viens no bijušajiem atbildīgajiem darbiniekiem.

Sakari gan ir, bet kādi? Atstāsim otrajā plānā jautājumu par to, kā tiek vāktas pīlādžu ogas no savvaļas kokiem. Šķiet, viscentīgāk un ar labākajiem panākumiem to pagaidām dara meža putni. Bet lai nu tas paliek. Pievērsīsimies tieši pašam darījumam, kas noslēgts līdz 1995. gadam. Un rezultātiem, kuri, teiksim atklāti, ir visai pieticīgi.

Līgums paredz, ka «Arona» ik gadus saņems no mežu pētišanas stacijas 2500 pīlādžu stādu. Līdz šim vienīgais guvums ir pagājušajā gadā saņemtie 450 stādiņi. Kā pastāstīja tagadējais uzņēmuma direktors b. R. Birkavs, ar tiem apstādīts apmēram viens hektārs, un no tik liela daudzuma kā tūkstoši stādu nāksoties raisīties valā, kamēr nav par vēlu.

— Bet varbūt jums ir kaut kādi tuvāki aprēķini par produkcijas realizāciju? — mēs painteresējāmies. — Varbūt zināms, cik lielā mērā patērētāji ir izslāpuši tieši pēc pīlādžu sulas?

To pateikt nevarot. Kā piebilda bijušais direktors b. V. Sniedze — tagadējais uzņēmuma mežu pārzinis —, vadījušies «pēc nojautas».

Kā auguši iestādītie pīlādži? Vajadzēšot sētu, citādi šur meža dzīvnieki pārlieku mīlot našķēties un nodarot skādi, b. R. Birkavs vēl pastāstīja.

Par nelaimi vai drīzāk laimi, «Arona» šogad savus divarpus tūkstošus stādu no stacijas nav saņēmusi. Šī plantācija tad jau aizņemtu piecus hektārus. Tā turpinoties — nākamajā gadā jau vajadzētu ziedēt desmit hektāriem. Vārdu sakot, Madonai, kuras tuvumā atrodas «Arona», radušās spožas izredzes kļūt par pīlādžu galvaspilsētu.

Un tagad daži vārdi par to, kādu naudiņu izmaksā cerības uz pīlādžu suliņu. «Arona» jau trešo gadu pēc kārtas ir pārskaitījusi Kalsnavas mežu pētišanas stacijai ne vairāk ne mazāk kā 16 656,13 rubļus. Mats matā, kapeika kapeikā. Padarītie darbi sarēķināti smalkāk nekā aptiekā. Kur tad izlietota šī naudiņa? Uz šo jautājumu atbildi dod līgumdarbu izdevumu tāme.

Minēsim dažus tāmes punktus. Tāmē paredzēta alga tāmes vadītājam, tas ir, trīs mēnešus pa 400 rubļu lauksaimniecības zinātņu doktoram. Nav aizmirsts arī inženiera postenis. Tiesa, atalgojums noteikts mērenāks — 140 rubļi mēnesī, toties visu gadu, laborantam divi mēneši pa 120 rubļiem mēnesī. Ir vēl ceha, ekspedīciju, komandējuma un citi izdevumi. Kā redzam, sīkstulību aroniešiem pārņēst nevar. Kas nav, tas nav.

Un nu jānovērtē darījuma augļi. Tie diemžēl nav bagātīgi. Triju gadu laikā izdots ap 50 tūkstošiem rubļu. Par tiem iestādīti iepriekš minētie pīlādži, bet nav izspiesta ne pilnā sulas. Tas, protams, netraucē plānot līguma turpinājumu. Tā, piemēram, ir paredzēta šķirņu un produkcijas novērtēšana un tā tālāk un tā jo-projām. Nepārmetīsim kalsnaviešiem, ka viņi savu līguma daļu nemaz nepildītu. Viens no 1986. gadā izpildāmajiem pasākumiem, piemēram, bija «speciālās literatūras studijas un pārskata sagatavošana».

Jā, sula no papīra netek, bet izspiest rubļus no tā var.

O. MĀRCIS

KLEKSĪŠI

«Atraitnes dēls mirst, īsti neizkļuvis no zemās būdiņas labākās, gaišākās telpās.»

«Atraitnes dēla slāpes pēc zināšanām nav salīdzināmas ne ar kādu citu slāpju veidu — pat ar tukšnesi noslāpuša ceļnieka slāpēm.»

«Ieva neprot tik labi zāgēt kā Edvarts un tāpēc viņa Indrānu ošus cērt ar cirvi.»

«Par īstu sportistu kļūst tikai tad, kad sports katru dienu neliel mieru un neļauj arī pa nakts gulēt.»

«Kad cikstonis piespieda pretinieka plecus pie zemes, viņš tam vairāk neko nedarīja.»

«Indrānu Edvarts nedod savai mātei transportu, ko braukt pie ārsta, teikdams, ka karstā laikā nav nekāda braukšana.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS.

L. BULIKINA

BEZ CEĻA RĀDĪTĀJA

Reiz bija direktors, kurš mīlēja rakstīt. Visvairāk viņš rakstīja pavēles un, kaut arī viņa vadītā rūpnīca nebija no milzīgi lielajām, direktora pavēles nāca klajā vai katru dienu. Jaunajā, 1986. gadā, piemēram, bija pagājis tikai viens mēnesis, bet direktora kabinetā jau tapa 7. februāra pavēle Nr. 38:

«Par ITD un kalpotāju prēmēšanu...»

Drīz pēc tam sekoja pavēle:

«Par rūpnīcas strādnieku prēmēšanu...»

Vēl pēc neilga laika dienasgaismu leraudzīja citas direktora pavēles — gan «Par naudas balvu palielināšanu...», gan «Par naudas balvu izmaksāšanu...».

Nav noslēpums, ka naudas balvu piešķiršana cilvēkos dažkārt izraisa, tā sacīt, neveselīgas emocijas. Lai tas nenotiktu, direktors sēdās pie galda un rakstīja kārtējo, 25. marta, pavēli, kas sākās ar vārdiem: «Par naudas balvu atņemšanu...»

Starplaikos direktors, protams, tika uzrakstījis veselu virkni citu pavēļu, jo, kā jau minējām, šis darbs viņam ļoti patika. Pavēles sekoja cita citai. Par cilvēku pieņemšanu darbā — blakus minot, bez darba grāmatlīnām. Par cilvēku atlaišanu no darba — blakus minot, bez arodkomitejas piekrišanas. Starp citu, jau minēto pavēļu sērija par prēmiju piešķiršanu un atņemšanu arī bija tapusi bez rūpnīcas arodkomitejas ziņas.

Tiktāl par direktoru, kurš vienpersonīgi, bez arodkomitejas ziņas un svētības rakstīja pavēles. Bet ko šajā laikā darīja arodkomitejas priekšsēdētājs?

Viņš rīkoja sapulces. 1986. gada deviņos mēnešos sarīkotajās divdesmit sapulcēs viņš nežēloja ne laiku, ne pūles, lai apspriestu jautājumus, ko citās rūpnīcās mēdz apspriest darba kolektīvos un kas, atklāti sakot, nebūt neietilpa arodkomitejas kompetencē. Bet mūsu rūpnīcā ne direktors, ne arodkomitejas priekšsēdētājs nebija nekādi burtā kalpi un šādus sīkumus neuzskatīja par vērā ņemamiem.

Te nu ir īstais brīdis piezīmēt, ka rūpnīcas darbinieki ne par direktoru, ne par arodkomitejas priekšsēdētāju tomēr nevarēja sūdzēties. Īpaši jau tie, kas kādā vājuma brīdī bija nogrēkojušies. Nu, sacīsim, nav varējuši pēcalgas dienā atnākt uz darbu vai arī, ja atnākuši, tad turpat darbā mazliet salāpījušies. Vai pat nogādāti atskurbtuvē, gan — piezīmēsim! — pēc darba laika. Vai pēdējos gados kādam no šiem liktena piemeklētajiem atvaļinājums nebūtu iedots vasarā? Nē! Vai viņiem būtu uzlikti naudas sodi? Arī nē! Vai pārbīdīta dzīvokļu rinda, uzaicināti uz biedru tiesu? Nē, nē un vēlreiz nē!

Tas viss tā tiešām bija, bet nu tā vairs nav. Jo Daugavpils auto-remonta rūpnīcā nav vairs direktors I. Vasičova un nav arī arodkomitejas priekšsēdētāja O. Kalnagaidāna. Šeit tagad ir jauna vadība, kas, jādūmā, prātī atšķirt administrācijas funkcijas no arodbiedrības funkcijām un kura nebūs svešs PSRS Likums par darba kolektīviem.

Ar to varētu beigt mūsu stāstījumu par direktoru, kas mīlēja rakstīt pavēles, un par arodkomitejas priekšsēdētāju, kas mīlēja rīkot sapulces. Taču mums visu laiku nedod miera šāda urdīga domā: vai priekšniecība no Autotransporta un šoseju ministrijas un vai priekšniecība no Autotransporta un šoseju strādnieku arodbiedrības republikāniskās komitejas kaut reizi pēdējo piecu gadu laikā viņiem pareizo ceļu tika rādījušas?

Par to tā kā gribas šaubīties.

B. KRASIŅS

1987. — KAĶU GADS

NEJĒDZĪBA

Jā, tā ir nejēdzība! Nu labi, tramvaju nācās galdīt desmit minūtes. Nepatīkami, bet to var paciest. Ar transportu vienmēr bijušas ķibeles, tur nekā nevar darīt.

Tas, ka tramvajā visas sēdvietas bija aizņemtas, protams, man nepatika, taču arī to var pieciest. Nu, pastāvēšu, gan jau kāda sēdvietā atbrīvosies. Varu pledot arī tēvocītim, kas uzkāpa man uz kājas. Vecs jau, nespēj stingri nostāvēt... Viens pasažieris bija iereibis, pūta visiem virsū alkohola dvin-gu. Nepatīkami, bet ko lai dara! Kuram negadās iedzer! Vadītājs brauca ļoti nevienmērīgi, raustīja vagonu. Nekas, ja stingrāk turas pie stieņa, to pať nejut.

Ar visu, pilnīgi ar visu var samierināties. Bet kāpēc kontrolieris man lika maksāt sodu! Taisnība, aizmirsu talonu kompostrēt, aizmirsu... Patiesību sakot, talona man vispār nebija. Un tomēr tas nav iemesls, lai cilvēkam izceltu no kabatas divus rubļus!

Nejēdzība, nekās vairāk!

LITERATŪRAS PASAULĒ

Rakstnieks Hugo Šrams uzrakstīja autobiogrāfisku romānu «Ģimenes dzīve» ar tādu mākslinieciskās patiesības spēku, ka, sacerējumu izlasījis, no viņa aizgāja sieva.

V. OSTROVSKIS

— JĀNĪTIS MUMS ATVEIDOJA EGLĪTI, KURS IZROTĀS!

E. RUSMANIS

VIKTORS VERIŽŅIKOVS
«Čajan», Kazanā

MAIŅA, KAS NENOTIKA

Muhovalovs šķīrās no sievas. Viņa pagaidām gan uzturējās pie mammas, taču pieprasīja dzīvokļa maiņu. Muhovalovs sacerēja sludinājumu un aiznesa uz laikrakstu.

— Noteikti ievietosim, — viņam apsolīja.

— Dodiet naudu!

— Kā, lūdzu! — Muhovalovs nesaprata.

— Ļoti vienkārši. Par sludinājumiem jāmaksā.

«Naudas viņiem sagribējies!» Muhovalovs nodomāja. «Nu nē! Gluži otrādi — jūs, buciņi, maksāsiēt man!»

Un viņš uzrakstīja šādu dzejoli:

«PRET DIVĀM ISTABĀM

Mēs mainām dzīvokli, vidēji lielu.

Viena istaba, gaitenis īss.

Nams numur pieci, Garajā ielā,

Beť dzīvokļa numurs — divdesmit trīs.»

Dzejoli viņš nosūtīja uz avīzi. Pēc kāda laika tas tika nodrukāts. Un tūda! pie Muhova-lova sāka nākt jaudis.

— Vai tas esat jūs, kas maina trīsistabu dzīvokli pret divām istabām! — uz durvju sliekšņa nostājies, cilvēks jautāja.

— Vai jūs maināt trīs pret divām! — vaicāja cits, pagrūzdams pirmo sānis.

«Kas šeit notiek!» Muhovalovs nesaprata. Izgrūdis apmeklētājus ārā, viņš nosēdās pie galda un vēlreiz laikrakstā pārlasīja savu četr-rindi. Un patiešām — otrā rindiņā tur izskatījās šāda: «Tur trijas istabas, gaitenis īss.» Muhovalovs uzstīvēja galvā cepuri un devās uz redakciju.

— Jūs esat ielaiduši drukas kļūdu! — viņš sašutis paziņoja dzejas nodaļas vadītājam. — Viena istaba, nevis trīs.

Nodaļas vadītājs piedāvāja viņam konfekti un samierinoši telca:

— Nekādas kļūdas nav, biedri Muhovalov. Es jūsu dzejoli nedaudz izredīgēju.

— Bet man ir tikai viena istaba! Jūs esat maldinājis lasītājus! Es sūdzēšos! Galu galā man taču ir jāapmaina dzīvoklis!

— Ak tādas tās lietas! — nodaļas vadītājs pasmaidīja. — Nedariet to, nav vērts. Veltiet labāk sevi jaunradei. Nelzmainieties sīkumos!

Kad Muhovalovs atgriezās mājās, sieva viņu jau gaidīja.

— Mans mīļais, mans dārgais! — viņa krita tam ap kaklu. — Kāda es esmu bijusi mulķe, neesmu tevi sapratusi! Tev taču ir dzejnieka dvēsele!

Dievšķās dzirksts apgaismotais Muhovalovs sēdās rakstīt poēmu «Dzīvoklis netiek mainīts».

— VAI TIKAI NEESAT SĀKUŠI RAZOT BRĀĶI, NEVIENS NEKO VAIRS NENES ĀRĀ!

M. RAMANE

T. SERGIJENKO

DRAUGU HUMORS

ARA ● KROKODIL ● PEREC ●
PIKKER ● ŠLUOTA ● VOZNI ●
VOZIK

A. KOHOMENKO

A. KARSKEVICS

— LAIMĖGU, LAIMĖGU JAUNO GADIŅUI! ...

H. ERNITS

A. UMSAROV

H. MALOVS

V. DEVECC

AR CEPURI PA RIŅĶI

Todien man gadījās sevišķi pinķerīgs darbs — vajadzēja aprēķināt zobratu. Biju līdz ausīm iegrimis skicēs, formulās un aprēķinos, kad mūsu istabā ienāca vienmēr dedzīgais sabiedriskais aktivists Ādams.

— Vai tu biedru Trompetnieku cieņi? — viņš man bez aplinkiem noprasīja.

Palūkojos apkārt. Kolēģi čakli strādāja, noliekušies pār rasējamiem dēļiem, taču es skaidri jutu — viņi ar interesi gaida manu atbildi.

— Un kā vēl! — iesaucos skaļi, lai dzird visa istaba. — Viņš ir ārkārtīgi sirsnīgs cilvēks.

— Labi. Bet viņa laulāto draudzeni Adelaīdu!

— Nav gan bijusi tā laime viņu redzēt, bet, manuprāt, arī viņa ir ļoti cienījama sieviete.

— Un tu, protams, priecājies, ka viņu laulība ir stipra kā granīts un nesatricināma kā klints!

— Priecāties, tas nebūs īstais vārds. Bet citus vārdus vienkārši nespēju atrast.

— Brīnišķīgi! Tad, lūk, ja vēlies zināt, viņu laimīgajai laulības dzīvei šodien aprit tieši 666 dienas.

Centos izrādīt pārsteigumu, izbrīnu un vēl kaut ko tādā garā.

— Tu taču negribēsi, lai izirst jauna ģimene! — mūsu sabiedriskais censonis turpināja.

— Nekādā gadījumā!

— Un tev nekas nebūtu iebilstams, ja trim viņu laulības dzīves sešiem mēnešiem ar laiku pievienotu vēl ceturto!

— Kāda runa!

— Tad, lūdzu, mūsu kolektīvs ir nolēmis Trompetniekam pasniegt necilu velti apmēram pusotra simta vērtībā. Ģimenes saīsu stiprināšanai. Pievienosies!

Iedevu trīs rubļus.

Līdzko atkal pārliecos pār galdu, pielidoja Jautrīte — gracioza būtne, kuru man vienmēr ir gribējies salīdzināt ar taurenīti.

— Zīgurdip, es zinu, jūs esat labs cilvēks, sirdsilvēks. Turklāt esat tēvs ar pieredzi, tāpēc zināt, ka dzīvē visādi mēdz gadīties. Mūsu apkopējas Ivetas māsiņai piedzimis jauks mazuliņš...

Jautrīte lūkojās uz mani ar nevainīgi jautājošām acīm, un man nekas cits neatlika kā apliecināt miljonkārtīgu sajūsmu. Un atkal viens trijnieks no mana maciņa pārceļoja Jautrītes saujā.

Līdz darbdienu beigām uzzināju jaunumus vēl triju mūsu kolēģu ģimenes dzīvē: no Viktora aizbēgusi trešā sieva, Kamillai atgriezies otrs vīrs, bet grāmatvedes Čiparsones foksterjeram apaļa jubileja — pieci mēneši. Viņiem visiem bija vajadzīgs mūsu draudzīgā un saliedētā kolektīva atbalsts. Un ne tikai morāls vien.

Pirmo reizi mūžā mājās braucu bez biļetes. Un, kad aiz muguras izdzirdēju liktenīgo: «Jūsu biļetīti!», pēkšņi sāku stulbi smieties. Pēkšņo jautrību kontrolējis nēma jaunā un aizstiepa mani uz miliciju. Bet miliči līdzjūtīgi noklausījās manu bēdu stāstu un palaida vajā, iedevuši piecas kapeikas. Bijetei.

Sūdzības no televizoru īpašniekiem, ka viņu aparāti rāda miglu bildes, redakcijas saņem no laika gala. Tapēc, kad mūsu ārstatnieks Henhūzens ierosināja organizēt tiešu televīzijas pārraidi no ražošanas apvienības «Elektrons» Jelgavas uzņēmuma Tukuma iecirkņa, visi bijām sajūsmā.

Lieliska ideja! Lai televizoru labotāji paši atskaitās par saviem nedarbiem! — šefs uzslavēja Henhūzenu.

Drīz vien Henhūzens piezvanīja no Tukuma un paziņoja, ka pārraide notiks 14. oktobrī pulksten 8 no rīta.

Noteiktajā diena redakcijā ieņēmām vietas pie televizora. Zilais ekrāns neko nerādīja. Sākām jau uztraukties, bet te ietarkšķējās telefons.

— Tiešā pārraide nenotiks tehnisku iemeslu dēļ, — Henhūzens ziņoja. — Uzņemšana tomēr notiek un tūlīt vismaz tekstu jūs varēsiet dzirdēt. Te Henhūzena balss kļuva svinīgāka un viņš turpināja: — Cienījamie skatītāji! «Dadža» televīzijas kamera atrodas ražošanas apvienības «Elektrons» Jelgavas uzņēmuma Tukuma iecirkņa visai pieblīvētājās, bet ne visai mājīgajās telpās. Ar lielām pūlēm uzņemšanas aparāturu esam uzstiepuši otrajā stāvā... Pie viena izsaku līdzjūtību daudzajiem televizoru īpašniekiem, kam šis Sizīfa darbs jādara ne vienu reizi vien! Ir pulksten astoņi un piecpadsmit minūtes. Darba diena sākusies, tapēc tūlīt uzsosim dažus jautājumus iecirkņa priekšnieka vietas izpildītājam meistaram...

Te klausulē kļuva dzirdama operatora dobja balss:

— Tehnisku iemeslu dēļ saruna nenotiks!

Henhūzens tā kā mazliet apjuka, bet pēc brīža moži turpināja:

— Priekšnieki ir priekšnieki, bet katra kolektīva seju vispirms veido darbinieki. «Elektrona» Tukuma iecirknī ir vairāki meistari, un tūlīt, godājamie skatītāji, uz savu televizoru ekrāniem jūs redzēsiet čaklos darba darītājus, kuri katru dienu vaiga sviestos labo visādas nelaimes, kas gadījās jūsu televizoriem...

Te operators pārtrauca Henhūzenu:

— Tehnisku iemeslu dēļ meistarus nevarat parādīt!

Pirmais eksplodēja šefs:

— Šitam nemākulim jāatņem ārstatnieka apiecība! Viņš taču pārraidi nemaz nav organizējis!

Tālāk Henhūzena reportāžu no Tukuma nekļaušāmies. Gaidījām tās turpinājumu Rīgā. Pēc pāri: stundām mūsu 17. stāvā piesardzīgi ieīkstējās lifta telpas durvis, gaiteni kļuva dzirdami nedroši soļi, tad pie šefa kabineta durvīm kads smag nopūtās un sprauga uz grīdas parādījās salocīta papīra lapa. Mēs visi, kas atradāmies kabinetā paskatījāmies uz šefu. Viņš piegāja pie durvīm, pacēla papīra lapu un skaļi izlasīja:

«Paskaidrojums.

Parraidē paredzētie kadri nebija uzņemti šādu tehnisku iemeslu dēļ:

1) priekšnieka vietas izpildītājs meistars Belosovs no pulksten 8 ritā līdz 14 nezināmu iemeslu dēļ nebija ieradies darbā;

2) pēc pusdienas pārtraukuma darbā ieradās tikai viens meistars;

3) raidījumā paredzēto epizodi, ka pilsoņi Abrikovs, Karlštremas un Grišāne saņem savus televizorus, nebija iespējams parādīt tāpēc, ka viņu aparāti vēl nebija izremontēti.

Starp citu, pilsones Grišānes televizoru meistari remontē jau divarpus mēnešus;

4) televizora garantijas remonts pilsoni Grunšteina nav izdarīts.

Atvēris durvis un ieraudzījis uz sliekšņa Henhūzenu, šefs teica:

— Ceru, ka visu, ko redzēji, esi ierakstījis sūdzību grāmatā!

— Tehnisku iemeslu dēļ es to nevarēju izdarīt, — Henhūzens bēdīgi sacīja. — Sūdzību grāmatā ražošanas apvienības «Elektrons» Jelgavas uzņēmuma Tukuma iecirknī ir nolikta seifā aizslēgta...

J. JUZEFS

ČIKS!

1985. gada oktobrī iecavnieks I. Žilinskis iegādājās komisijas veikalā televizoru «Horizonts C-257» ar četrus mēnešu garantiju. Taču nepagāja ne mēnesis, kad — čiks! — televizors atteicās darboties. Neko darīt, bija vien jāved televizors no leņķa uz Bauskas radio un televīzijas ateljē. Tur meistari nomainīja bojāto detaļu un noteiktā laikā atdeva televizoru īpašniekam, visu labu viņam novēlējami. Televizors pēc remonta rādīja vienu dienu, rādīja divas, tad — čiks! — atkal. Neko nedarīsi, bija vien jābrauc uz Bausku. Ateljē meistari nomainīja detaļu, un televizors rādīja vienu dienu, rādīja divas, tad — čiks! Televizora īpašnieks... Ateljē meistari... Īpašnieks... Televizors... Čiks! Šādā veidā septiņu mēnešu laikā čiks televizoram gadījās septiņas reizes. I. Žilinskis septiņas reizes brauca no leņķa uz Bausku. Sešas reizes ateljē meistari viņam atdeva izlabotu televizoru līdz ar visa laba vēlējumiem. Kāpēc sešas, var jautāt. Tāpēc ka, saņemusi čika televizoru septīto reizi 1986. gada 7. jūnijā, ateljē vīri noskaitās.

— Pietiek! — viņi paziņoja. — Televizorā jāmaina

bloks «MRK-1». Pēc nedēļas varēsiet vest televizoru mājās pilnā kārtībā.

Pateica — un čiks! Jo ne 14. jūnijā, ne jūlijā, ne augustā... un pat ne 14. novembrī I. Žilinskis televizoru vēl nebija saņēmis.

— Ko mēs varam darīt? — ateljē vīri raustīja plecus. — Bloks «MRK-1» ir deficīts. «Elektrons» Rīgā mums to nedod, jo viņiem pašiem bloka nav. Vienu atsūtīja, un tas pats nebija derīgs. Šo bloku prasām jau no janvāra mēneša, bet līdz šim — čiks!

— Blēņas! — par šādu apgalvojumu uztraucās «Elektrona» materiālās apgādes daļas vīri. — Bloki «MRK-1» guļ mūsu noliktavā, taču Bauska šogad pieprasījusi tikai vienu eksemplāru. Ja vajadzīgs vēl — lūdz!

Bet televizors stāv, kā stāvējis. Ne jau I. Žilinska dzīvoklī, nē. Televīzijas ateljē! Tāpēc jāsecina, ka vaina būs ne tikai aparatā, bet arī tā labotājos.

Tāpēc līdz šim bija tikai — čiks!

A. ROKĪTIS
E. ROKIS

Ja vairāk palauzītu galvas, mazāk vajadzētu lauzt šķēpus.

Kad viens krīt uz nerviem, tad otram gribas lekt uz ecēšām.

Ceļ degunu mākoņos — acimredzot ir pazīšanās augšā.

Kad nevar noslēpt pēdas, ņem kājas pār pleciem.

Lai tiktu pie šprīces, nav jābeidz medicīnas institūts.

Kas bieži skatās glāzītē, tas neredz tālāk par savu degungalu.

ALNIS AUZĪNS

Solot zelta kalnus, neplemirsti norādīt provi!

Jo tukšāka galva, jo grūtāk to piepildīt ar prātīgām domām.

Arī vārdu akrobātika var radīt sāpīgas traumas.

Vīnam ir divējāda daba — atraisīdams mēles, sagūsta domas.

C. MELAMEDS

AUGI, KAS IZRAISA KAISLĪBAS

Tatāru karikatūrists

Tagirs Faizovs —

sācis zīmēt, kopš atceras sevi. Un otrādi — atceras sevi, kopš sācis zīmēt — un arvien kaut kā jocīgi... Nopietnību apguvis caur nopietnām arhitektūras studijām, taču ne pilnīgi. Nav tomēr cēlis ne pilis, ne mikrorajonus, vienīgi savu karikatūrista meistarību, ar kuras palīdzību tad arī 1982. gadā kļuvis par Kazaņā iznākošā un arī pie mums pazīstamā satīriskā žurnāla «Cajan» māksliniecisko redaktoru.

Mediķiem un botāniķiem jau sen bija zināms, ka daži augi stipri ietekmē nervu sistēmu. Cilvēks kļūst uztraukts, stridīgs un ciņskārs. Lai minam kaut vai drīgenes, šo visnotaļ indīgo augu. Tagad noskaidrots, ka uztraukumu un kaislības izraisa arī burkāni un bietes, bet jo sevišķi kartupeļi. Ja, parastie kartupeļi!

Tūdaļ rodas jautājums — kā tad tā, mēs taču burkānus, bietes un kartupeļus ēdam katru dienu, bet ne uztraukumu, ne kaislības nejūtam. Pilnīgi pareizi! Lieta tā, ka ēdot minētie augi ir pilnīgi nekaitīgi. Kaitīgā iedarbība ir novērojama tikai un vienīgi sakņu bāzēs.

Sevišķi uzskatāmi to varēja novērot šoruden. Tiklīdz kolhozu vai sovhozu smagā mašīna iebruc pa sakņu bāzes vārtiem, vedēji sāk uztraukties un rēķināt, cik procentus sakņu atzīs par bojātām, cik liels būs smilšu daudzums un tā tālāk. Tiklīdz kļūst zināmi pārbaudes rezultāti, uzliesmo bīstami stipras kaislības. Saimniecības pārstāvji ļoti uztrauktā balsi analizē rezultātus, apšaubā tos un izsaka

domu, ka neticami lielo bojāto sakņu un bulbu procentu Rīgas vairumtirdzniecības, mazumtirdzniecības augļu un dārzeņu apvērsumā pieņemtās produkcijas kvalitātes pārbaužu laikā raksta, lai kompensētu zaudējumus sakņu bāzēs rodas uzglabāšanas laikā. Īzirdēdami tādus apvainojumus, savukārt ļoti uztraucas pārbaudītāji.

Nemot vērā, ka šādas nevēlamās kaislības ap saknēm un bumbuļiem uzliesmo katru dienu, zinātnieki iesaka interesantu eksperimentu. Viņi grib noskaidrot, kas notiks, ja pieņemtās produkcijas pārbaudē piedalīsies saimniecību vai agrorūpniecības apvienību pārstāvji. Ļoti iespējams, ka tādā gadījumā nevēlamās kaislības vairs neradīsies un atpakaļ — gan sakņu un kartupeļu audzētājiem, gan pieņēmējiem — turpmāk izliks bez savstarpējiem apvainojumiem un sarūgtinājuma.

Līdz nākošajai sagādes sezonai laika ir diezgan, tāpēc ir iespējams visu ļoti pārdomāt un nākošruden ķerties pie eksperimenta. Ja eksperiments izdosies, ne burkāni, ne bietes, ne kartupeļi cilvēka nervu sistēmu vairs neuzbudinās. Un visi par to būs ļoti priecīgi.

KĀDAM NOLŪKAM DOMĀTI SĒRKOCIŅI!

Uz šo jautājumu mēs, protams, tūdaļ atbildēsim: «Lai kaut ko aizdedzinātu!» Tas ir pareizi, taču ar sērkociņiem var arī jauki pakavēt laiku. Var, piemēram, uz galda izveidot visādas figūriņas, risināt interesantus rēķinus un prātot, uz kādas matērijas sērkociņus iespējams uzvilkt jeb, precīzāk izsakoties, aizdedzināt.

Atbilde, ka sērkociņus var uzvilkt uz zēveles, kas uzziesta kastītes malās, ir pareiza tikai tajā gadījumā, ja sērkociņi sabērti parastā lieluma kastītē. Taču pedējā laikā sērkociņu fabrika «Komēta» sākusī izlaist lielas kastes, katrā no tām ir 2000 sērkociņu. Diemžēl zēveles laukumā kastes sanāvis ir relatīvi mazāki nekā parastajām 50 sērkociņu kastītēm. Vairāk

nekā pusi lielās kastes sērkociņu var uzvilkt bez grūtībām, bet tad zēvele praktiski nobērta un sērkociņi vairs neuzliesmo. Es darītu?

Jauki pakavēt laiku, lūk, ko vajag darīt. Pamēģiniet atliktos sērkociņus uzvilkt uz stikla, uz pazoles, uz sienas, uz grīdas un joprojām. Ja sākumā tas neizdosies, nevajag mest plinti krūmos, bet trenēties, kamēr sērkociņu uzvilšanas māksla ir apgūta. No radīsies divkārs labums — jūs busiet jau pakavējuši laiku, bet «Komēta» turpmāk var ražot sērkociņu kastes vispār bez zēveles.

A. ISAI
zinātņu kandidāts

TĀ ESOT BIJIS

Francijas reģents Orleānas hercogs Filips (1674—1723) sadomāja inkognito apmeklēt masku balli un tāpēc lūdza savam kādreizējam audzinātājam abatam Dibūā padomu, kā nomaskēties, lai viņu neviens nepazītu.

— Esiet mierīgs, majestāte! Es zinu labu līdzekli, — teica abat.

Kad reģents ienāca zālē, abat viņam vairākas reizes iespēra pa sēdvietu, tāpēc klātesošajiem ne prātā nenāca doma, ka ienākušais ir valdnieks.

— Abat, — Filips norūca, — jūs mani maskējat pārāk labi!

Franču rakstniekam Tristanam Bernāram pazīstams aktieris bija atsūtījis ielūgumu uz savu izrādi. Luga bija ļoti garlaicīga un pēc pirmā cēliena rakstnieks piecēlās, lai dotos projām.

— Nebūs glīti, — sieva viņam aizrādīja. — Esam saņēmuši brīvbilētes, tad nu noskatīsimies izrādī līdz galam.

Pēc otrā cēliena Bernārs atkal piecēlās.

— Uz kurleni! — sieva jautāja.

— Uz kasī. Samaksāju par biļetēm, lai varam bez sirdsapziņas pārmetumiem iet projām kā visi pārējie skatītāji.

Kad Napoleonam paziņoja, ka ģenerālis Moro kārtējo reizi cietis sakāvi, viņš piezīmēja:

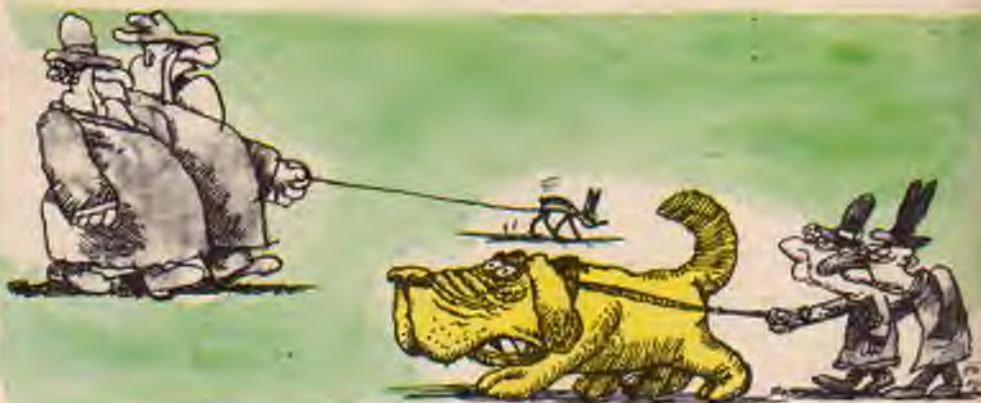
— Šo Moro var salīdzināt ar bungām. Par viņu dzird tikai tad, kad viņu sit.

Angļu fiziķis Rezerfords demonstrēja klausītājiem rādija sabrukšanu. Ekrāns kļuva te gaišāks, te tumšāks.

— Tagad jūs redzat, — Rezerfords teica, — ka nekas nav redzams. Bet tūlīt jūs ieraudzīsīt, kāpēc nekas nav redzams.

I. MELGAILIS

E. OSS

PAŠU ĻAUDIS — IZTIKS...

Strādāt vajag centīgi un apzinīgi, tas katram skaidrs. Tāpat zināms, ka nedrīkst slinkot, gurkoties, stiept gumiju. Tad, kā saka, uzslavu un prēmiju neredzēt, bet visi citi rādis ar pirkstiem, izsmies un priekšniecība kārs pie lielā zvana. Un kuram gribas karāties pie lielā zvana? ... Nu, lūk... Skaidrs bez sikākiem pakskaidrojumiem.

So dzīves gudribu jau sen apguvis Jēkabpis PMK 3. iecirkņa darbu vadītājs Jurijs Grudinskis. Viņš bija tieši tads ka augstāk minēts — čakls, centīgs un apsviedīgs.

Sacisim, kas par noņemšanos bija ar to pašu Jēkabpils PMK administratīvo korpusu! It ka pats nelabais tur pastāvīgi grūstu sprungulus riteniem spieķos. Te aptrukstas tā, te atkal tā... Te strādnieki nogurkojas, te šoferi... Un plāns sāka gruzdēt, svilt un pat degt. Jurijs Grudinska vietā cits būtu metis plinti krūmos un bezpalīdzīgi cēlis rokas gaisā. Bet viņš nebija no tādiem vīriem. Viņš trīs mazus britiņus visu prātīgi apdomāja, un ta lieta bija darīta. Un ne vairs plāns dega, ne svīla, pat gruzduma smaka nebija manāma.

Varbūt tika saukti palīgā dzēsēji? Kas par niekiem! Kam tas ir vajadzīgs, ja prot gudri noformēt dokumentus. Sacisim, iepazīties ar objektu, kāds sāk kļūst, ka tur, rau, nav ieliktas grīdas. Bet, lūdzu, kļūstiet vesels! Uz papīra grīdas ir! Vai atkal kādam liekas, ka nav kāpņu, lai gan tām jābūt. Blēņas! Ir kāpnes, ir! Pro-

tams, uz papīra. Vai vēl kādam citam acis iekritusi objekta fasāde — 420 kvadrātmetri nav apmesti. Vistīrākā piesiešanās! Darbu vadītājs Grudinskis uz lidzenas vietas pierādīja ar papīriem, ka ar fasādi viss ir vislabākajā kārtībā.

Ak, šie papīri, šie papīri, mēs izsauksimies. Vai tiešām pasūtītājs — Daugavpils vispārējās celtniecības trests — ar šādiem papīriem būs mierā? Un ko sacis ar pavēli par tehnisko uzraugu ieceltā inženiere Nadežda Natarova? Tikai mieru un vēlreiz mieru, jo inženiere neteica ne pušplēsta vārdu. Viņas vietā to izdarīt apņemas Jēkabpils PMK tehniķis Pāvels Dimants.

— Tu saki, ka...? — viņš stingri noprasīja Jurijam Grudinskim.

— Es saku, ka... — Jurijs Grudinskis, aci nepamirkšķinājis, atbildēja.

— Nu ko, tad jau... — Pāvels Dimants vēlīgi pasmaidīja un sastādīto aktu parakstīja.

Tā nepadarītie darbi par 5315 rubliem uzreiz kļuva par padarītiem. Taču jau pašu ļaudis! Un, ko nepadarija šodien, to padarīs rīt. Un, ja ne rīt, tad parīt. Kāda starpība?

Vienīgā nelaime, ka pašu ļaužu sirsnīgo izpalīdzēšanos nevēlējās saprast un atzīt Jēkabpils rajona Tautas tiesa. Tā nosprieda, ka Jurijs Grudinska uzrakstītais akts Nr. KS 2a ir no gaisa pagrābts, tāpēc viņam par šādu triku jāmaksā sods mēnešalgas apmēra, tas ir, 265 rubļi un 75 kapeikas.

Tā, lūk, kādreiz iet ar tiem papīriem...

E. JUMĀRS

«Gadu mijas šarādes» atminējumi

Vakari, sakari, rakari, pakari.
Svars, sars, gars, bars, zars, ars.
Jauda, bauda, rauda, nauda.
Gads, rads, vads, vats, mats, pats.
Guns, suns, puns.

DIALOGS

— Tagad redz kāzu mašīnas, kas rotātas daudzām puķēm.

Jā. Esot ticējums: cik puķu kāzu mašīnai, tik dienas jaunais pāris kopā dzīvos.

ANDRIS BRIEDIS

J. BRINKIS

SANKCIJAS IR LABAS TIKAI TAD, KAD TĀS NEVIENAM NEKAITĒ

— Vai Rietumiem ir sava politika attiecībā pret Dienvidāfrikas Republiku?

Šādu jautājumu mēs uzdevām federālās Ārlietu ministrijas pārstāvim.

— Politika? Mums ir daudz politiku, — viņš lepni atbildēja.

— Bet kā Bonnā izturas pret sankcijām?

— Sankcijas ir labas tikai tad, kad tās nevienam nekaitē.

— Kādai tad politikai Bonna dod priekšroku?

— Lielas cerības mums saistās ar spiedienu uz Johannesburgu. Ar to mēs gribam panākt, lai turienes varas orgāni saudzīgāk apietos ar melnajiem.

— Ko jūs saprotat ar jēdzienu «spiediens»?

— Jau rokasspiediens vien, ar kuru apmainās federālais ārlietu ministrs un DĀR sūtnis, var dot zināmus augļus.

— Kā tiek realizēta praksē šī rokasspiedienų politika?

— Ja mūsu ārlietu ministrs, sniedzams sūtnim roku, skatās uz viņu vēsi, viņš grib pateikt: «Nekaitiniet mūs bez iemesla!»

— Pieņemsim, ka ministrs vispār nesniedz roku sūtnim...

— Tas nozīmē: «Mūsu pacietība ir galā.»

— Un kādā veidā ministrs uzsver mūsu politikas svaru?

— Viņš var tik cieši paspiest roku sūtnim, ka tas nokritīs ceļos un no acīm tam sāks tecēt asaras.

— Un tas nozīmēs...

— ... ka Dienvidāfrikas Republikas valdība aizgājsi par tālu.

— Kādi vēl signāli ir mūsu ārlietu ministra arsenālā?

— Ja sūtnis gribēs familiāri uzstīt ministram uz pleca, ministrs var demonstratīvi atteikties. Tas nozīmē: «Vai tad jūs vēl neesat uzklaustījuši mūsu brīdinājumus?»

— Vai rokasspiedienų politikai ir vajadzīgi īpaši apstākļi?

— Protams, tā jārealizē nevis sabiedrības acu priekšā, bet stingri konfidenciali.

— Jauki. Un ko tad Bonna var panākt, izmantojot šādus spiediena līdzekļus?

— Iedomāsimies tādu stāvokli: DĀR prezidents Bota naktī ierauga afrikānieti, kas sēž uz sola ar uzrakstu «TIKA! BALTAJIEM», un piever acis uz šādu smagu noziegumu. Ja kādreiz tā notiks, tas nozīmēs, ka mūsu politika bijusi sekmīga.

SANTA KLAUSS: — TĀ TIK BIJA SAGAITĒŠANA!

KAS GAN VISS NENOTIEK PASAULĒ!

Japānas pilsonis Josimicu Umeda ir saņēmis oficiālu Tieslietu ministrijas paziņojumu, ka viņš ir reabilitēts 36 gadus pēc slepkavības, kurā viņš nav vainojams, un pēc 20 cietumā pavadītiem gadiem.

Kā secināms no negadījumu statistikas, Šveicē 75% no visiem sakostajiem sako-
duši suņi, 6% — kaķi, 5% — zirgi, 12% —
citi dzīvnieki, bet 2% — cilvēki.

Frizieris Fernando Kosta, kas dzīvo un
strādā Portugālē, 6 stundas grieza klientiem
matas ar aizsietām acīm. Tādējādi viņš
grib iekļūt Ginesa rekordu grāmatā. Pašreiz
Fernando mēģina noorganizēt 6 stundas ilgu
bārdas skūšanas seansu ar aizsietām acīm,
taču līdz šim viņam nav izdevies atrast ne-
vienu, kas būtu ar mieru seansā pieda-
līties, lai gan meistars sola skūt par velti.

Iznākusi ASV rakstnieka Aizeka Azimova
300. grāmata. Salīdzinājumam atzīmēsim, ka
Aleksandrs Dimā uzrakstīja 250, Balzaks —
150, bet Z. Simenons — 415 romānus. Taču
rekords pieder maz pazīstamai angļu rakst-
niecei — Ursulai Blūmai: viņa uzrakstījusi
560 grāmatas. Savu pirmo grāmatu viņa uz-
rakstīja septiņu gadu vecumā.

Lolē (Portugālē) konditors Hozē Revezs
uz savas meitas kāzām izcepa 14 m augstu

un 8 tonnas smagu torti, kuras iekšienē
notika laulības ceremonija.

Malaizijas Lauksaimniecības ministrija ir
cietusi neveiksmi mēģinājumā nogādāt tirgū
zaļus kokosriekstus. Pērtiķi, kas ir speciāli
apmācīti riekstu novākšanā, atsakās zaļus
riekstus raut.

Svīnonā (Anglijā) tiek plānots atvērt pir-
mo vīrlešu patversmi Britu Salās. Tur patvē-
rumu varēs atrast tiranizēti vīrleši, kas smagi
cietuši no skaistā dzimuma vardarbības. Sie-
vietes savus vīrus piekaujot, spārdot
kājām, skrāpējot, aplejot ar verdošu ūdeni un
samazgām. Tāpēc šāda patversme esot ļoti
nepieciešama.

1984. gadā, kas pēc Austrumu kalendāra
skaitījās žurkas gads, Taivas galvaspilsētā
Taibejā žurku skaits palielinājās divkārt,
četrkārt pārsniedzot taibejiešu skaitu.

Uz 2067 kuģiem, kas peld zem Libērijas
karoga, strādā tikai 9 libēriešu jūrnieki.

Vīnes ugunsdzēsības inspektors Antons
Sominovs kādā viesnīcā pārbaudīja ban-
ketu zālē aizkaru ugunsdrošību ar šķītlavu
palīdzību. Uguns vienā mirklī pārņēma visu
zāli.

Šajā numurā publicēto karikatūru tēmas ir sadomājuši Alnis Auziņš, Gunārs
Bērziņš, Ludmila Bulikina, Ludis Danilāns, Gatis Grasmanis, Armīns Lejiņš, Ziedonis
Lešinskis, Imants Melgailis, Uģis Mežavilks, Igors Palkovs, Edvards Rusmanis
un Andrejs Vīns.

Pasaules rekordu sēdēšanā cietumā ir uz-
stādījis ASV pilsonis Pols Heidels. 1911. gadā
viņu notiesāja par slepkavību. Cietumu viņš

atstāja 1980. gada 7. maijā, pavadījis tur
68 gadus 8 mēnešus un 4 dienas.

Reigana valdības pirmajos 4 gados ba-
gātie ASV pilsoņi savus ienākumus palieli-
nājuši par 9%, turīgi par 1%, bet naba-
dzīgākajiem amerikāņiem, kas sastāda 20%
valsts iedzīvotāju, tie samazinājušies par
9%.

Ņujorkā (ASV) vairāk nekā 30% bērnu
vecumā no 12 līdz 13 gadiem ir iepazi-
nušies ar narkotiskajām vielām. Vecuma
grupā no 13 līdz 18 gadiem šis procents ir
divreiz augstāks.

Amerikas Savienotajās Valstīs pēdējā laikā
arvien lielāku popularitāti iegūst velosipēds.
Šo apstākli nolēma izmantot savā cīņā par
prezidenta posteni Arizonas štata gubernā-
tors Brjūss Bebīts. Kā ziņo žurnāls «U. S.
News and World report», savas parla-
menta pirmsvēlēšanu kampaņas ietvaros
viņš velosipēda mugurā nobraucis 397 jū-
dzes pa Alijovas štata ceļiem.

ASV biznesmeņu konsorcijs plāno 1987.
gada sākumā uzšaut kosmosā vairākus tūksto-
šus kapsulu ar mirušo pišļiem. Bēres kosmosā
maksā 3900 dolāru. Paziņots, ka kapsulas
atradīsies kosmosā 63 miljonus gadu.

Itāliešu firma «Čiko», kas specializējusies
bērnu sadzīves priekšmetu izgatavošanā,

piedāvā oriģinālus, pēc automobiļa «Volsk-
wagen» formas veidotus naktspodīņus.

Nesen Kanādas aviosabiedrība «Air Ca-
nada» lidmašīnās, kas apkalpo gaisa trasi
Toronto—Monreāla un Toronto—Ōtava, pa-
sažiem aizliedza smēķēt. Tabakas Izstrā-
dājumu firmas, saniknotas par šādu rīcību,
savukārt aizliedza saviem kalpotājiem turp-
māk izmantot «Air Canada» pakalpojumus.

«Paris Match», Parīze

«Eulenspiegel», Berlīne

«New Yorkers», Ņujorka

— Tā bija pilnīgi cita pasaule, bērni. Tablešu vēl nebija, tāpēc man bija vien jāņem mūsu tētiņš.

«Dikobraz», Prāga

«Palante», Havana

— Jums, inspektor, vajadzētu regulāri skatīt rīkli ar sāls un sodas šķīdumu. Ļoti iesaku!

«Billed Bladet», Kopenhāgena

Vai tev kantorī arī bija grūta diena!

«Punch», Londona

R e d a k c i j a s k o l ē ģ i j a: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, Ē. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vīte (galv. red. vietnieks). Tehniskais redaktors M. Survelis. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīgā-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568.

Nodots salikšanai 21.11.86. Parakstīts iespiešanai 9.12.86. JT 00883. Formāts 70X10018. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedi, 3,36 izd. I. Metiens 120 000 eks. Pasūt. Nr. 1350. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081.

— Cilvēki ir neizprotami! Miera, kodolsprādzienu pārtraukšanas, ķīmisko ieroču aizliegšanas iniciatīvas viņiem patīk! Tad kāpēc viņiem tik ļoti nepatīk mana stratēģiskās aizsardzības iniciatīva?!